

ξουράφι

ξουράφι κ. **ξυράφι**, **το**, ουσ. [<μσν. ξουράφιν <μτγν. ξυράφιον, υποκορ. του ξυρόν], το ξυράφι. **1.** άνθρωπος πανέξυπνος: «μην επιχειρήσεις να τον ξεγελάσεις, γιατί είναι ξουράφι και θα σε πάρει μυρουδιά με το πρώτο». **2.** (ειρωνικά) εντελώς το αντίθετο: «πρέπει να του το πεις πολλές φορές για να το καταλάβει, γιατί είναι ξουράφι ο φουκαράς!»· βλ. και λ. ξυράφι·

- έχει μυαλό ξουράφι, βλ. λ. [μυαλό](#)·

- το μυαλό του κόβει ξουράφι, βλ. λ. [μυαλό](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας